de trekken precies vast te houden, en in mijn geheugen te peilen, te zoeken, wie deze jonge mooie vrouw toch wel zijn mocht.

— Ineens wist ik het, het was Suze Veraart, die ik een poosje voor mijn trouwen bij een bevriende familie had leeren kennen. We hadden samen gedanst, gemusiceerd, — zij speelde voortreffelijk piano, — ik zing, — zooals jelui weet, zoowat op mijn manier. Ze maakte toen een diepen indruk op mij, door haar buitengewone bekoorlijkheid, haar groote ontwikkeling, en een zeker soort van uitdagende coketterie. Maar onverwacht spoedig was zij al weer vertrokken. Toen ik dat hoorde, verschrikte ik. Ik dacht erover haar te schrijven. Maar ik aarzelde. Iets — ik weet niet wat — weerhield mij telkens. Totdat nieuwe indrukken de oude vervaagden ; ik leerde Jeanne kennen, was al spoedig verloofd met haar, en trouwde na een klein jaar.

Ik moet bekennen, dat haar aanwezigheid daar in de Duiningen mij ontroerde, maar ik trachtte me daarover heen te zetten, vond mezelven eigenlijk wel wat bespottelijk, — ik, een getrouwde man, en een gelukkig getrouwde man nog wel, ontmoet een coket meisje, dat vóór vele jaren eenigen — ..eenigen" — indruk op mij maakte, en dat pakt mij zoowaar aan. —

Terwijl ik weer op mijn fiets sprong om naar huis te rijden, beloofde ik mezelf vast, die gekheid uit het hoofd te zetten. En dat zou toen ook wel gelukt zijn, als . . . .ik haar verderop den stranddijk niet opnieuw ontmoet had. Ik schaam me eigenlijk nu wel een beetje het te vertellen, maar ik voelde mijn hart kloppen. We keken elkaar nu langer aan, en voor ik het zelf wist, was ik van mijn fiets gesprongen, en . . . . niet naar haar toegeloopen, want zij stond al middenop het rijpad vóór mij, we staken gelijktijdig elkaar de hand toe.

—Juffrouw Veraart ? zei ik aarzelend, maar zij, zonder een zier weifeling : Wel, Geert, hoe gaat het ? Wat hebben we elkander in langen tijd niet gezien. Woon jij hier ?

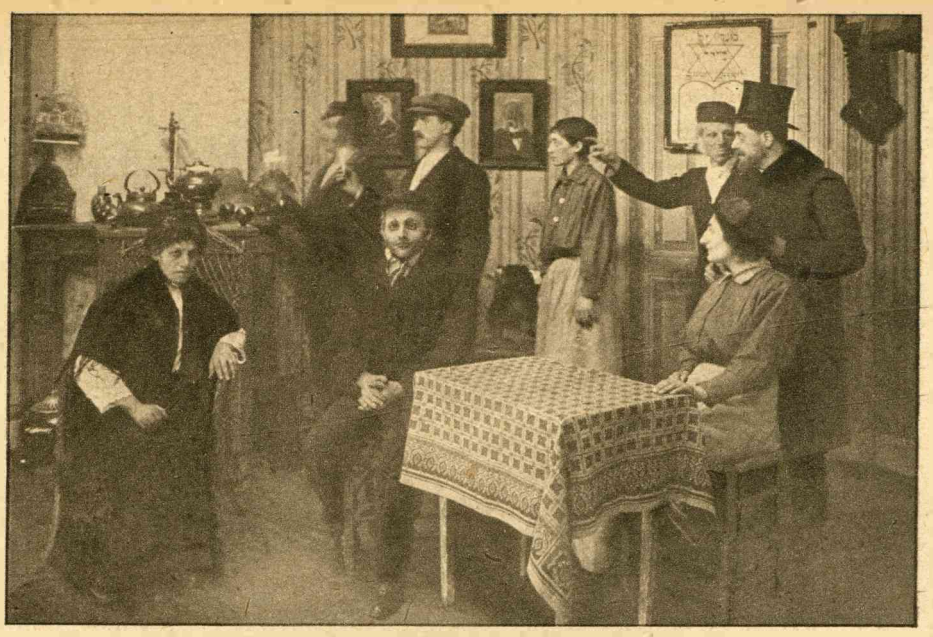
A. J. COST BUDDE. † G. G. VAN AS.

Te Wilp bij Deventer is in den ouderdom van 71 jaar overleden de heer A. J. COST BUDDE, oud-hoofdcommissaris van politie te Deventer. — De heer G. G. VAN AS, lid der hoofdredactie van „De Nederlander" en secretaris van den Nederlandschen Journalistenkring, vierde zijn 25-jarig jubileum als journalist.

Voor ik het recht wist, wandelden we al naast elkaar op den hoogen zon-overgoten stranddijk voort. Naast ons en voor ons glinsterde en gleed de groenblauwe zee onder een wolkenlucht als licht doorgloried ijl gepluimte. Onder ons lagen de bont- en witgekleede badgasten in het gele vlakke zand en in de groene strandstoelen, die in lange rijen stonden; wat verderop fleurige ristjes van eveneens groene badkoetsjes. Daarachter in de zilverig groene branding was wat gedartel van baders, en verder op het wijde-wisselende water reisden booten, zoo los van water en van lucht, dat zij wel in de lichte ruimte leken te hangen.

En zij naast mij met haar levendige, klankrijke stem pratend. Een onzegbaar vreemde stemming kwam mijn ziel binnen. Was het geluk ? Ik weet het niet, maar zacht wiegde mijn gansche wezen op het rhythme van haar spreken, haar gang ; ik onderging de bekoring van haar persoonlijkheid, verdiept nog door de herinnering aan 't voorbije, vluchtige . . . .

Zij vertelde, dat ze in een villa nabij het strand op kamers woonde, en muziekles gaf. Zij had haar moeder, met wie ze jarenlang samen geleefd en veel gereisd had, vóór eenige jaren verloren, en nu leefde ze maar alleen haar — zooals ze zei — overbodige eenzame leventje verder.

„HEILIG LICHT".

Door de Joodsche Vereeniging „Betsabel" werd in de afgeloopen week in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam opgevoerd het tooneelstuk „Heilig Licht", waaruit wij hierboven een scene in beeld brengen.

Dan begon ik te verhalen. Er vlood een wonderlijke glimlach over haar wezen, toen ik haar vertelde, dat ik getrouwd was, een glimlach, die zoo van terzijde gezien, meer geleek op een pijnlijken trek.

We waren voor een witte villa gekomen. Zij stond stil.

— Hier woon ik. Ik moet me nu haasten, adieu, sprak ze me schielijk toe, terwijl ze me de hand toestak, — kom eens bij me oploopen ; ik ben elken avond thuis. Dan kunnen we wat muziek maken. Zooals vroeger . . . .

Dat ..zooals vroeger" had ze op een wonderlijke manier gezegd, die mij diep ontroerde. Zacht verwijtend klonk het mij toe. Of was het verbeelding ? Ik verkeerde in een vreemden gemoedsstaat; ik kwam mezelf volkomen onverklaarbaar voor. Helder het voorgevallene overdenken was mij onmogelijk ; mijn gedachten verwarden zich in een eindelooze troebelheid. Ik was als door een koorts aangetast . . . . .

Dien avond bezocht ik haar.

Zij ontving mij zonder merkbare vreugde. Een kort handdrukje, een vluchtigen blik, en dan nam ze plaats tegenover mij. Ze hield de oogen neergeslagen, en speelde wat met de kwasten van den fauteuil, waarin zij in een uiterst bekoorlijke houding zat. Ik kon de oogen niet van haar afwenden, en keek als in een hallucinatie maar voortdurend naar haar. En zij bleef maar aldoor in dezelfde houding zitten met neergeslagen oogen. En geen van ons beiden sprak een woord. En dat duurde een vrij geruime poos. Ik zweeg omdat ik geen woord vinden kon in mijn verwarring, maar zij heeft met opzet niets gezegd, want verward of verlegen was zij in geen enkel opzicht. Maar zonderling, maar dwaas, maar beangstigend dat het was, dit zwijgen. Waarom sprak ze niet ? Iemand moest toch iets zeggen. Begreep ze dan niet, dat ik niet bij machte was . . . .

Ineens hief ze het lieve gezicht naar mij, keek mij met haar schoone koene oogen sterk aan, als wilde ze mijn ziel peilen, en vroeg met een heldere stem, of ik een kop thee wilde.

Ik mompelde iets bevestigends.

Zij rees op, en na een blik op mij, die als gevangen in den ban van haar gansche persoonlijkheid was, glimlachte ze zelfgenoegzaam.

— Wilt U suiker en melk ? vroeg ze afgemeten, en aldoor nog glimlachend.

Terwijl ik antwoordde, bedacht ik dat ze me nu plotseling met ù toesprak, en vroeg mij verschrikt af, wat zij daarvoor wel voor reden hebben mocht. Haar koelheid kwam mij vreemd voor na haar hartelijkheid van dien middag.

Toen zij met de thee terugkwam, en tegenover mij met haar kopje had plaats genomen, keek ze mij weer eens koel in de oogen, en ik moet er wel terneergeslagen hebben uitgezien, want met een meelijdenden glimlach zei ze:

— Wat ben je stil.

En ik, verheugd, dat ze mij weer tutoyeerde, weer belang in mij scheen te stellen, begon toen te praten. En hoe! Ik sprak haar onomwonden van mijn ontroering over ons weerzien, bekende haar, dat ik geen rust gehad had voor ik weer bij haar was, zei, dat ik wel altijd bij haar wilde zijn. . . .

— Maar je bent toch getrouwd, — viel ze me in de rede. Ik verschrikte van de ernstige, nadrukkelijke manier waarop ze dat gezegd had. Meer alseen verwijt had het geklonken. En het was mij door haar zonderlinge manier van zeggen te moede, alsof ik schuld had. Alsof ik niet goed gedaan had met te trouwen. Althans met een ander te trouwen dan haar. En ik werd stil ; ik wist eigenlijk nu niets meer te zeggen na haar . . . . verwijt. En ik zèi ook niets. Maar ook zij sprak niet meer. Zoo begon er opnieuw zoo'n benauwend stilzwijgen.

— En in mijn afschrik daarvan ben ik opgestaan, heb afscheid genomen. Ik stak haar de hand toe en ik moet er wel heel ernstig, heel ongelukkig zelfs hebben uitgezien, want ineenen als met een slag haar koelheid verliezend, zei ze bemoedigend-hartelijk mij toelachend :

— Kom, dat meen je niet . . . . . Je gaat toch nog niet weg . . . . . En als een weerlooze ging ik weer zitten.

J. J. J. I. RIJGERSBERG. Dr S. BAART DE LA FAILLE.†

Den 10en Januari herdenkt de heer J. J. J. I. RIJGERSBERG te 's Hage den dag waarop het 50 jaar geleden is, dat hij als jongeling van 15 jaar in dienst trad. Met nauwgezette plichtsbetrachting en tot volle tevredenheid zijner superieuren is hij steeds werkzaam geweest. Binnenkort hoopt hij den dienst met pensioen te verlaten. — Een der meest bekende figuren in den Haag op het gebied der Vredesbeweging, de Emeritus Predikant Dr. S. BAART DE LA FAILLE, is in den ouderdom van 75 jaar overleden. De overledene was in breede kringen zeer gezien.

Vanaf dat oogenblik was ze vriendelijk, buitengewoon vriendelijk tegen me. Ze begon uit zichzelf een gesprek over onze korte kennismaking van vroeger, herinnerde aan ons musiceeren samen, en daarna zette ze zich aan de piano, en speelde. Het was een chromatische fantaisie van Bach. Onvergetelijk was het. En daarbij de open vensters, de weidsche aan en af rollende zee, de ondergaande zon, die alles zoo glorierijk vergulde, den oneindigen oceaan, den oneindigen avondhemel, en haar, Suze's oneindig lief gezicht in een nimbus van goudblonde haren . . . . . Lang al zweeg de piano, en allang was zij opgestaan, toen ik nog als verwezen zat te luisteren. Ik was als bedwelmd van een ongekend geluk. Haar stem wekte mij uit mijn droom. En uit mijn geluk tevens, want de stem klonk weer zoo kil, en zoo trotsch, en zoo wreed bijna ; zij had zich blijkbaar weer bedacht, en wilde mij op een afstand houden . .

DE INVALIDE ENGELSCHE KRIJGSGEVANGENEN.

Van de in Duitschland geïnterneerde Engelsche invalide krijgsgevangenen, die verleden week via ons land naar hun vaderland terugkeerden, maakte onze fotograaf bovenstaande opnamen. Links: Aan boord der Sindoro, waarmee de ongelukkigen naar hun vaderland werden gebracht: een 19-jarige jonge man, die zich zijn verdere leven met krukken moet behelpen. Rechts: In den hospitaaltrein: een vriendelijke dame reikt een der verminkten een takje hulst over.